

Теорія та історія політичної науки

УДК 327:004

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.19764999>

**Політична та соціоінформаційна стійкість цифрової доби: локальний
потенціал кібердипломатії**

Верховцева Ірина Геннадіївна,

доктор історичних наук, професор, професор кафедри національної
безпеки та підприємництва, Державний університет «Київський авіаційний
інститут», м. Київ, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-5682-993X>

Третяк Олексій Анатолійович,

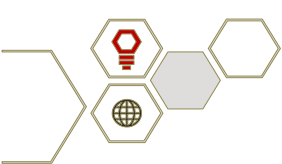
доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політології,
соціології та філософії, Державний університет «Київський авіаційний
інститут», м. Київ, Україна, <https://orcid.org/0000-0003-2536-0611>

Кривошеїн Віталій Володимирович,

доктор політичних наук, професор, декан факультету суспільних наук і
міжнародних відносин, Дніпровський національний університет імені Олеся
Гончара, м. Дніпро, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-3380-7850>

Ставченко Сергій Вікторович,

доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політології,
соціології та публічного управління, Дніпровський національний університет
імені Олеся Гончара, м. Дніпро, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-4091-868X>

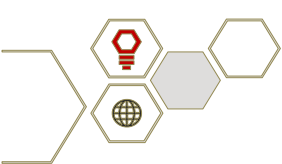

Алексєєнко Ігор Григорович,

доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри цивільного, трудового та господарського права, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, м. Дніпро, Україна, <https://orcid.org/0000-0003-2465-7499>

Прийнято: 09.04.2026 | Опубліковано: 25.04.2026

Анотація: Мета. Встановлення потенціалу кіберстійкості на основі практик сучасної кібердипломатії в рамках розвитку систем публічної цифрової комунікації. **Методи.** У статті застосовується комплексна методологія, що охоплює теоретичний аналіз наукової літератури, спрямованої на дослідження кібердипломатії в контексті забезпечення соціоінформаційної стійкості у цифрову добу, а також методи узагальнення та порівняння для з'ясування можливостей та труднощів у запровадженні локального потенціалу кібердипломатії у забезпеченні політичної стійкості. **Результати.** У статті розглянуто обґрунтування потреб соціоінформаційної стійкості громадських спільнот, які наголошують на спроможності кібердипломатії як особливо різновиду міжнародних інтеракцій на офіційному та неофіційному рівні в цифровому середовищі. Увагу сфокусовано на зростанні значення акторів «середнього рівня», які можуть у конструктивний спосіб інтерпретувати функціонал дипломатичного діалогу. Акцент зроблено на розвитку національної системи кібердипломатії, яка визначає необхідність розбудови цифрової інституційної мережі публічної комунікації офіційних та неофіційних речників. Розкрито значення соціально-інформаційної стійкості, яке підкреслює важливість сприяння розвитку суспільства, здатного підтримувати соціальну

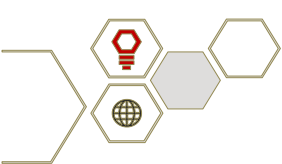
згуртованість, сприяти рівному доступу до інформації та забезпечувати позитивний внесок кіберзнань у соціальний добробут. Аргументовано функції кібердипломатії в широкому розумінні в рамках завдань зміцнення соціальної структури та підвищення стійкості в умовах застосування маніпулятивних стратегій. Наголошено, що розвиток цифрової соціально-політичної стійкості вимагає стратегічного планування, інклюзивної політики та сприяння розвитку культури політичної кіберучасті. Обґрунтовано вплив спроможності демократичних еліт і лідерів ефективно, точно та прозоро публічно спілкуватися в цифровому просторі на довіру та залученість громадськості. Зроблено висновок, що публічно-комунікаційні ініціативи та практики в рамках сучасних дипломатичних контактів вимагають постійної підтримки бажаного для певної країни порядку денного в цифровому просторі. **Висновки.** Міжнародна співпраця та обмін знаннями на основі кібердипломатії підвищують соціально-інформаційну стійкість, дозволяючи конкретним суспільствам навчатися на інноваційному світовому досвіді та адаптувати інноваційні рішення до місцевих умов.

Ключові слова: кіберстійкість, інформаційна стійкість, цифрове середовище, цифрова політика, публічна комунікація.

Political and socio-informational sustainability in the digital age: local potential of cyberdiplomacy

Iryna Verkhovtseva,

Doctor of Historical Sciences, Professor, Professor of the Department of National Security and Entrepreneurship, State University "Kyiv Aviation Institute",
Kyiv, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-5682-993X>

Oleksii Tretiak,

Doctor of Political Sciences, Professor, Head of the Department of Political Science, Sociology and Philosophy, State University "Kyiv Aviation Institute", Kyiv, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0003-2536-0611>

Vitaliy Kryvoshein,

Doctor of Political Sciences, Professor, Dean of the Faculty of Social Sciences and International Relations, Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-3380-7850>

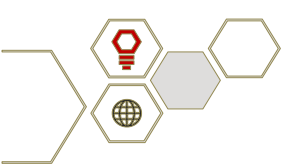
Serhii Stavchenko,

Doctor of Political Science, Professor, Head of the Department of Political Science, Sociology and Public Administration, Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-4091-868X>

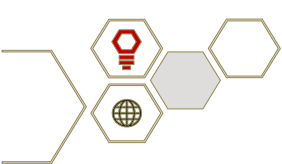
Ihor Alekseenko,

Doctor of Political Science, Professor, Head of the Department of Civil, Labor and Economic Law, Oles Honchar Dnipro National University, Dnipro, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0003-2465-7499>

Abstract: Purpose: To establish the potential for cyber resilience based on the practices of modern cyber diplomacy within the framework of the development of public digital communication systems. **Methods:** The article uses a comprehensive methodology that includes a theoretical analysis of the scientific literature aimed at studying cyber diplomacy in the context of ensuring socio-informational resilience in

the digital age, as well as methods of generalization and comparison to clarify the opportunities and difficulties in implementing the local potential of cyber diplomacy in ensuring political resilience. **Results:** The article examines the justification of the needs of socio-informational sustainability of public communities, which emphasize the potential of cyber diplomacy as a special type of international interactions at the official and unofficial levels in the digital environment. Attention is focused on the growing importance of "middle-level" actors who can interpret the functionality of diplomatic dialogue in a constructive way. Emphasis is placed on the development of a national system of cyber diplomacy, which determines the need to build a digital institutional network of public communication of official and unofficial spokespeople. The meaning of socio-informational sustainability is revealed, which emphasizes the importance of promoting the development of a society capable of maintaining social cohesion, promoting equal access to information, and ensuring the positive contribution of cyber knowledge to social well-being. The functions of cyber diplomacy in a broad sense are argued within the framework of the tasks of strengthening the social structure and increasing sustainability in the context of the use of manipulative strategies. It is emphasized that the development of digital socio-political resilience requires strategic planning, inclusive policies and promotion of a culture of political cyberparticipation. The impact of the ability of democratic elites and leaders to effectively, accurately and transparently communicate publicly in the digital space on public trust and engagement is substantiated. It is concluded that public communication initiatives and practices within the framework of modern diplomatic contacts require constant support for the agenda desired for a particular country in the digital space. **Conclusions:** International cooperation and knowledge exchange based on cyber diplomacy increase socio-informational resilience, allowing specific societies to learn from innovative global experiences and adapt innovative solutions to local conditions.

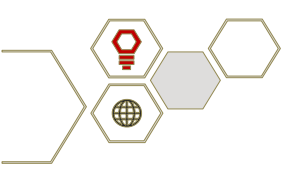
Keywords: cyber resilience, information resilience, digital environment, digital policy, public communication.

Постановка проблеми.

Зміна принципів сучасних міжнародних відносин від консенсусно-переговорних до гегемоністських та силових визначає необхідність дослідження трансформації дипломатії як основного засобу мирного розв'язання та підтримання взаємодії між державами. За цифрової доби формується дискурсивне середовище, яке наголошує на наявності кібердипломатії як особливо різновиду міжнародних інтеракцій на офіційному та неофіційному рівні в цифровому середовищі.

Посередництво цифрових та кіберсистем робить дипломатію більш гнучкою та такою, що отримує більш широкий функціонал, ніж передбачено класичними інтерпретаціями та попереднім світовим досвідом. Кіберсередовище дає можливість багатовимірному моніторингу та аналізу міжнародної ситуації. Також зростає значення акторів «середнього (локального) рівня», які можуть у довільний спосіб інтерпретувати функціонал дипломатичних представництв та розвивати власну міжнародну активність. У такій ситуації цифрові публічні комунікації є засобом, який підтверджує офіційний статус дипломатичних повідомлень. Крім того, вони розкривають обсяг політичної залученості суб'єктів, які не мають формальний статус дипломатів але виконують дипломатичну місію.

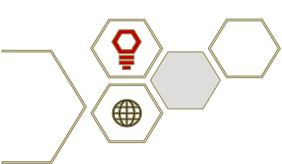
Швидка досяжність публічної інформації за цифрову добу робить її надбанням конкретних інтересантів та широкої громадської думки. У зв'язку з цим навіть цифрові послання офіційних дипломатичних представників та уповноважених урядовців мають нести специфічний контент, який в доцентрову

добу тлумачився як адресований вузькому колу фахівців та центрів ухвалення рішень.

В умовах російського вторгнення до України цифрові публічні комунікації стають комплексом відстоювання незалежної (стійкої) позиції та національних інтересів у цифровому середовищі. Розвиток національної системи кібердипломатії визначає необхідність розбудови інституційної мережі публічної комунікації офіційних та неофіційних речників.

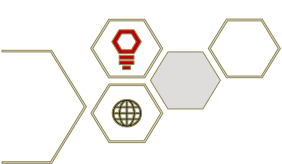
Аналіз останніх досліджень і публікацій. Соціально-комунікаційні та соціо-культурні засади стійкості цифрового соціуму активно вивчаються в міждисциплінарному дискурсі. Антиципаторне (завбачливе) управління для соціально-екологічної стійкості розглядають Емілі Бойд, Бйорн Нюквіст, Сара Боргстром, Ізабела Стацевич [1], а також Рісто Карінен та Девід Гастон [2]. Авторами наголошується, що антисипативне управління спрямовано на виявлення ознак виникнення та збільшення негативного впливу загроз і перетворення їх на можливі переваги. Тобто антисипативне управління передбачає розроблення випереджувальних управлінських дій. Вільям Ешлі та Джеймс Моррісон [3] розкривають можливості інструментів антисипативного управління для стратегування організацій, застосовуючи такі методології, як система стратегічної аналітики трендів, аудит вразливостей проблем, Дельфі, модель відповідальності за проблеми, робочий аркуш аналізу проблем та інші. Використання набору таких інструментів дозволить розробити дорожню карту для отримання конкурентної переваги. Петар Раданлієв [4] вважає, що кібердипломатія має вирішальне значення для боротьби з постійним зростанням небезпек та можливостей кібербезпеки цифрової ери. Вчиняючи вплив на кібердипломатію, штучний інтелект (ШІ) має потенціал для проактивного виявлення та реагування на загрози; інтернет речей (IoT) забезпечує міжнародний

обмін інформацією; блокчейн дозволяє безпечно обмінюватися даними та перевіряти документи, проте вони також створюють і нові загрози, такі як кібератаки, керовані ШІ, порушення конфіденційності IoT, вразливості блокчейну для зламу шифрування. На думку П. Раданлієва, кібердипломатія може сприяти кібербезпеці, захищати національні інтереси та зміцнювати взаємну довіру між країнами в цифровій сфері, використовуючи можливості та зменшуючи загрози.

Нещодавно проблема кібердипломатії постала у фокус українських дослідників. Зокрема, Сергій Кондратюк, Ірина Верховцева, Марат Закіров, Олег Кондратенко, Андрій Любченко та Оксана Хорватова фокусують свою увагу на проблемах зміцнення інституційних і законодавчих основ європейської кібердипломатії в умовах ескалації російських гібридних загроз [5]; Віктор Матвієнко та Ганна Петушкова вивчають досвід України для кібердипломатії ЄС на прикладі Естонії [6]; Олександр Поляков досліджує правовий режим кібердипломатії в умовах режиму воєнного стану [7]; Володимир Шульга, Олександр Корченко, Євгенія Іванченко, Світлана Казмірчук та Сергій Кондратюк розкривають кібердипломатичний аспект стратегічного оцінювання кібербезпеки держави [8]. Окремі публікації розміщені у збірці матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції «Кібердипломатія» (м. Київ, 15-16 травня 2024 року) та Науково-практичного круглого столу «Кібердипломатія: стратегії та практики для України, Європи та світу» (м. Київ, 28 листопада 2024 року) [9].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на те, що проблема кібердипломатії активно розробляється науковцями, проте потребує поглибленого дослідження кібердипломатичного та публічно-комунікаційного вимірів соціоінформаційної стійкості громадських та

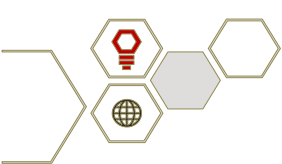

політичних мереж в умовах сучасних цифрових трансформацій. Цей аспект цілеспрямовано ще не розроблявся у науковому дискурсі і має високий евристичний потенціал.

Метою статті є встановлення потенціалу кіберстійкості на основі практик сучасної кібердипломатії в рамках розвитку систем публічної цифрової комунікації. Задля цього важливо здійснити оцінку ефективності заходів кіберстійкості на основі кібердипломатичних практик на рівні локальних спільнот.

Виклад основного матеріалу дослідження. Соціально-інформаційна стійкість кіберсуспільства являє собою багатовимірну концепцію, яка охоплює стійкість, адаптивність та безперервний розвиток соціальних систем в умовах швидкого технологічного прогресу, розвитку комунікаційних технологій та складних глобальних викликів. Фінські науковці Пасі Мянпяя, Майя Фаенле та Генріетта Гренлунд вірно наголошують, що сучасні кризи переживаються локально у власному просторовому та віртуальному соціальному середовищі людей. У кожному локальному контексті інформаційні умови як для короткострокових, так і для довгострокових дій формуються державним та приватним секторами, але використання соціальної, фізичної та цифрової інфраструктури, що впливає на інформаційні потоки, по суті також знаходиться в руках громадянського суспільства [10].

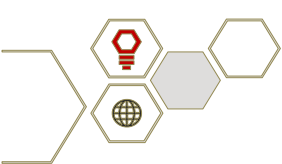
На сучасному етапі поняття соціально-інформаційної стійкості підкреслює важливість сприяння розвитку суспільства, здатного підтримувати соціальну згуртованість, сприяти рівному доступу до інформації та забезпечувати імплементацію конструктивних кіберзнань та навичок до переліку базових соціальних інтеракцій. Провідною ознакою досягнення кіберстійкості є розвиток та зміцнення мереж цифрових політичних знань та комунікації, які слугують

життєво важливою *соціокогнітивною інфраструктурою*, що сприяє поширенню, обміну та спільному створенню інформації між різними соціальними верствами (див.: [11]).

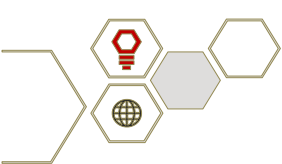
П. М'яенпяя, М. Фаенле та Г. Гренлунд, використовуючи емпіричні дані тематичних досліджень стійкості громад під час кризи COVID-19 у Гельсінкі (Фінляндія), встановили значення використання соціальних мереж як розпорошеного, але колективного інформаційного потенціалу в рамках готовності до надзвичайних ситуацій та операцій. Дослідники стверджують, що комунікаційні засоби людей і громад, а також результируючий колективний інформаційний потенціал, особливо в місцевих умовах, повинні бути прийняті та вкорінені в концепції стійкості, а також у готовності до надзвичайних ситуацій та управлінні ризиками суспільства [10].

Цифрові мережі політичної співпраці дозволяють самоврядним спільнотам громадян (локальним громадам), державним установам та окремим особам отримувати доступ до відповідних ресурсів кіберзнань та навичок. Також з'являється можливість ефективно співпрацювати та впроваджувати інноваційні рішення для розв'язання значущих суспільних проблем на глобальному рівні. Функцією кібердипломатії в широкому розумінні стає зміцнення соціальної структури та підвищення стійкості в умовах застосування деструктивних маніпулятивних стратегій. П. М'яенпяя, М. Фаенле та Г. Гренлунд виявили умови стійкості до раптових і довгострокових криз. Для цього суспільствам потрібна здатність вирішувати різні проблеми, пов'язані з інформацією. У надзвичайній ситуації існує потреба в швидкому обміні та виправленні інформації. У довгостроковій перспективі стійкість суспільства пов'язана з інформаційними умовами для колективного впровадження змін та адаптації до довгострокових криз системного рівня, таких як зміна клімату [10].

Зростання кількості цифрових мереж поширення політичних кіберзнань тісно пов'язане з розвитком цифрових технологій та цифрових платформ, які забезпечують безперерйну комунікацію та обмін соціально-політичною інформацією. Цифрові політичні мережі є не просто технологічними конструкціями, а новітніми кіберсоціальними утвореннями, які значною мірою залежать від активної участі та довіри учасників. Вказане вимагає широкого розуміння соціальної динаміки, глобальних культурних контекстів та логіки розвитку інформаційно-організаційних структур. Польська науковиця Агнешка Бекла справедливо називає інформаційний сектор основною частиною інформаційного суспільства та економіки, заснованої на знаннях. Інформаційний сектор розвивається подібно до інших структурних частин економіки. Спочатку (попередній етап) сектор не є надто великим, якщо вимірювати його розміри часткою ВВП або розміром зайнятості. Наступна фаза охоплює стадію зростання та поєднується з розширенням інформаційного сектору. Ця стадія завершується фазою насичення, що означає досягнення максимальних розмірів сектором. За цією стадією йде стадія стабільності, а після неї – стадія декаденції [12, р. 127].

Таким чином, розвиток цифрової соціально-політичної стійкості вимагає стратегічного планування, інклюзивної політики та сприяння розвитку культури політичної кіберучасті. Ці підходи забезпечують появу політичної екосистеми відкритості, прозорості та поширення інноваційних практик публічної цифрової комунікації. Не менш важливою є роль комунікативних компетенцій політичних посадовців у забезпеченні ефективності та сталості соціально-інформаційних систем. А. Бекла виокремлює сталий сегмент інформаційного сектору, який охоплює інформацію та методи обробки та використання інформації, що задовольняють більш складні інформаційні потреби. Зростання значення сегмента інформаційного сектору не лише підвищить рівень розвитку

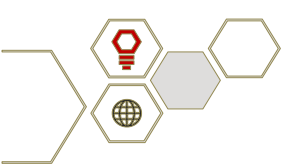

інформаційного суспільства, але й поглибить небажане явище прогресивної інформаційної поляризації. Другий сегмент інформаційного сектору є реальним визначальним фактором розвитку інформаційного суспільства. Еволюція розвитку інформаційного суспільства призведе до збільшення кількості суспільств, які активно створюють знання (інформацію) та споживають інформацію (пасивні), у ширшій, глобальній перспективі [12, р. 128].

У рамках цифрової публічної комунікації обрані та призначувані політичні актори виступають посередниками між рамками традиційної політичної поведінки та суспільними кіберпотребами. Здатність демократичних еліт та лідерів ефективно, адресно та прозоро публічно спілкуватися в цифровому просторі впливає на довіру та залученість громадськості. А. Бекла помітила, що розвиток інформаційного суспільства та економіки, заснованої на знаннях, тісно пов'язаний з рівнем навичок фільтрації інформації окремими особами.

Тут фільтрація означає спрощення здатності знаходити та використовувати корисну інформацію для різних форм економічної та неекономічної діяльності. Фільтрація особливо важлива в ситуації надлишку інформації, коли наявність відповідних методів та прийомів огляду інформації визначає витрати та час доступу до необхідної інформації. Навички фільтрації інформації стають елементарними в інформаційному суспільстві. Їх відсутність або дефіцит призводить, з одного боку, до зростання транзакційних витрат, а з іншого – до явища інформаційної ізоляції. Занадто низький рівень кваліфікації фільтрації та відсутність механізму їх швидкого поширення призводять до квазіінформаційного суспільства [12, р. 129].

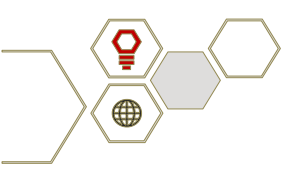
Підвищення рівня політичних публічно-комунікативних навичок включає навчання цифровій грамотності, міжкультурній комунікації, кризовій комунікації та стратегічним повідомленням. Означені компетентності є

важливими для орієнтування у складних інформаційних середовищах та боротьби з дезінформацією. Франк Вебстер відстоює думку про наявність п'яти аналітичних критеріїв (технологічного, економічного, професійного, просторового та культурного), які використовуються для визначення інформації або інформаційного суспільства. У цілому інформація все частіше розглядається як визначальна риса сучасного світу, і такі країни, як США та Велика Британія, зазвичай називають «інформаційними суспільствами». Однак коментатори не мають спільної думки щодо критеріїв, які використовуються для визначення інформації або інформаційного суспільства [13, р. 2].

Крім того, політичні посадовці та лідери повинні вміти конструктивно використовувати різні канали публічної комунікації, включно з традиційними медіа (радіо, телебачення тощо). Однак саме цифрові соціальні мережі, платформи залучення громадян застосовуються передусім для гарантованого (адресного) охоплення різноманітних аудиторій та сприяння інклюзивному політичному кібердіалогу. Це вимагає якісної експертної діагностики соціально-культурного контексту різних спільнот та здатності відповідно адаптувати політичні кіберповідомлення.

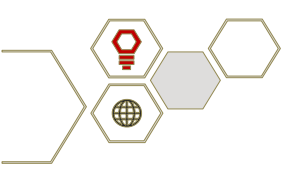
Передбачаючи вказане, Ф. Вебстер ще наприкінці ХХ століття застригав, що «більшість визначень (*інформаційного суспільства* – Авт.) стосуються кількісних показників, які не враховують важливі якісні виміри критеріїв, хоча, як не парадоксально, існує поширене припущення, що кількісні зміни в інформації віщують новий тип суспільства, якісно відмінний від попередників». Крім того, прихильники інформаційного суспільства оперують несемантичними концепціями інформації. На противагу цьому, коли до інформації підходять з точки зору здорового глузду, тобто з точки зору її значень, то перспективи наближення інформаційного суспільства є непереконливими [13, р. 2].

Розвиток мереж цифрових знань та політичної взаємодії на макро- і мікрорівні та вдосконалення комунікативних компетенцій є «взаємопідсилюючими» процесами. Кваліфіковані політичні еліти та лідери покликані сприяти інтеграції різноманітних джерел знань у згуртовані продемократичних кібермереж. Завдяки цьому вірогідна та актуальна, адаптована до технологічних вимог кіберсередовища соціальна інформація стане надбанням широких верств суспільства та сприятиме укріпленню демократичних практик.

У рамках цих завдань дослідний та соціальний проєкт «Центр експертизи співчутливих громад» (Expertisecentrum Compassionate Communities (COCO), <https://en.sarlab.be/projects-2/care-and-caring-communities-1/expertisecentrum-compassionate-communities-coco-1>), який здійснюється Дослідницькою лабораторією суспільства та старіння (Society and Ageing Research Lab (SARLab)) Вільного Університету Брюсселю, прагне створити більш «співчутливе» (compassionate) суспільство, в якому громади мають можливості та знання для забезпечення догляду за своїми членами під час серйозних хвороб, смерті, вмирання та втрат, а також для вирішення соціальних викликів, пов'язаних з цим. Іншими словами, науковці прагнуть перетворити локальні спільноти на співчутливі громади. Цей зсув на практиці вимагатиме широкої культурної трансформації.

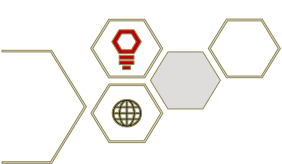
Крім того, цифрові мережі поширення конструктивних політичних знань надають посадовцям дані в режимі реального часу, забезпечують розуміння потреб громади та генерують інноваційні ідеї, які дозволяють приймати політичні рішення та стратегії комунікації з громадськістю. У цій взаємопов'язаній екосистемі прозорість та підзвітність стають основоположними принципами, які лежать в основі зусиль щодо побудови довіри та соціальної

кіберзгуртованості («кіберкогезії»). Бельгійський Центр експертизи визначає конкретні цілі розбудови «співчутливих» громад. Зокрема, це розвиток знань та досвіду шляхом проведення, стимулювання, координації та збору міждисциплінарних досліджень «співчутливих» громад; поширення та впровадження знань і досвіду шляхом обміну знаннями та наукової, суспільної та освітньої валоризації для різних цільових аудиторій; створення публічно-комунікаційної мережі, яка передбачає об'єднання людей та співпраця з дослідниками, громадами, соціальними діячами, політиками та іншими зацікавленими сторонами для створення ефективної зовнішньої мережі та перетворення на центр експертизи, що базується на дослідженнях та практиці.

У рамках розбудови політико-інституційної основи соціально-інформаційної стійкості публічна кіберкомунікація вимагає зосередження уваги на цифровій рівності. Вона має забезпечуючи доступ маргіналізованих груп до цифрових інструментів спілкування та інформаційних ресурсів, запобігаючи посиленню соціальної нерівності на основі «цифрових розривів» [14]. На політичному (кібердипломатичному) рівні перед демократичними урядами постають завдання розробки нормативних умов, які сприятимуть ініціативам відкритих даних, підтримці платформ обміну знаннями на рівні громад та встановленню стандартів якості та безпеки інформації [15].

Висновки. Кібернетична стійкість суспільства публічних комунікацій є багатомірним явищем, яке залежить від параметрів соціально-інформаційної компетентності, технологічного розвитку, політичної ініціативності тощо. Публічно-комунікаційні ініціативи та практики в рамках сучасних дипломатичних контактів вимагають постійної підтримки бажаного для певної країни порядку денного в цифровому просторі. Таким чином, йдеться не про публічні виступи висловлювання та появи у ЗМІ, а про цілеспрямовану та

ресурсно забезпечену багатоспектну роботу з наповнення інформаційного поля відповідним контентом.

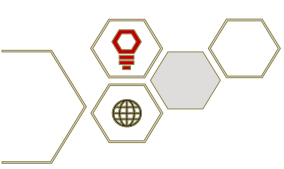
Завдання кібердипломатії передбачають стратегічне планування публічних комунікацій з прив'язкою до імовірних та бажаних політичних та соціальних подій на міжнародному рівні. Також необхідно належним чином здійснювати моніторинг цифрового інформаційного простору з метою оцінки дій інших контрагентів зокрема конкурентів та відкритих і прихованих опонентів. Соцінформаційна стійкість передбачає здатність суспільства протистояти маніпуляційним навіюванням, які спрямовані на руйнування усталених соціальних практик.

Означене вимагає чіткого розуміння цифрової політичної ідентичності, формування цифрового коду національної свідомості та культури. Кібердипломатія може виступати важливим транслятором смислів та значень, які розкривають зміст та сутність національної місії Української держави на міжнародній арені. Означення практики можуть стати основою для подальших наукових досліджень за напрямком даної статті.

Отже, міжнародна співпраця та обмін знаннями на основі кібердипломатії підвищують соціально-інформаційну стійкість, дозволяючи конкретним суспільствам навчатися на інноваційному світовому досвіді та адаптувати інноваційні рішення до місцевих умов.

Список використаних джерел

1. Boyd E., Nykvist B., Borgström S., Stacewicz I.A. Anticipatory governance for social-ecological resilience. *Ambio*. 2015. Vol. 44 (Suppl 1). P. 149-161. DOI: <https://doi.org/10.1007/s13280-014-0604-x>

2. Karinen R., Guston D.H. Toward anticipatory governance: The experience with nanotechnology. *Governing future technologies: Nanotechnology and the rise of an assessment regime* / M. Kaiser, M. Kurath, S. Maasen, C. Rehmann Sutter (eds.). Dordrecht: Springer, 2010. P. 217-232. DOI: https://doi.org/10.1007/978-90-481-2834-1_12

3. Ashley W.C., Morrison J.L. *Anticipatory Management: 10 Power Tools for Achieving Excellence Into the 21st Century*. Leesburg, Vi.: Action Pubns, 1995. 289 p.

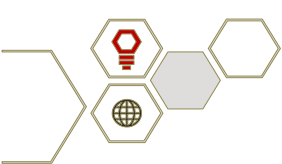
4. Radanliev P. Cyber diplomacy: defining the opportunities for cybersecurity and risks from Artificial Intelligence, IoT, Blockchains, and Quantum Computing. *Journal of Cyber Security Technology*. 2025. Vol. 9 (1). P. 28-78. DOI: <https://doi.org/10.1080/23742917.2024.2312671>.

5. Кондратюк С.В., Верховцева І.Г., Закіров М.Б., Кондратенко О.Ю., Любченко А.В., Хорватова О.О. Зміцнення інституційних і законодавчих основ європейської кібердипломатії в умовах ескалації російських гібридних загроз. *Публічне адміністрування та національна безпека*. 2025. № 5. С. 23-33. DOI: <https://doi.org/10.25313/2617-572X-2025-5-10976>

6. Матвієнко В., Петушкова Г. Кібердипломатія в Європейському Союзі: модель естонської кібердипломатії та досвід України. *Україна дипломатична*. 2023. Вип. 24. С. 696-708.

7. Поляков О.М. Кібердипломатія як важливий напрямок міжнародно-правового співробітництва в умовах режиму воєнного стану. *Нове українське право*. 2024. Вип. 6. С. 70-76. DOI: <https://doi.org/10.51989/NUL.2024.6.10>

8. Шульга В.П., Корченко О.Г., Іванченко Є.В., Казмірчук С.В., Кондратюк С.В. Критерії стратегічного оцінювання кібербезпеки держави: кібердипломатичний аспект. *Сучасний захист інформації*. 2025. № 3. С. 205-218. DOI: <https://doi.org/10.31673/2409-7292.2025.032375>

9. Кібердипломатія: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 15-16 травня 2024 року), Науково-практичного круглого столу «Кібердипломатія: стратегії та практики для України, Європи та світу» (м. Київ, 28 листопада 2024 року) / за заг. ред. О.Г. Корченка. Київ: Дипломатична академія імені Геннадія Удовенка; Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій, 2025. 118 с. URL: https://duikt.edu.ua/uploads/p_2850_97611772.pdf

10. Mäenpää P., Faehnle M., Grönlund H. Collective Informational Capacity of the Civil Society Shaping Societal Resilience. *Information Resilience and Comprehensive Security. Information Technology and Global Governance* / P. Uusikylä, H. Jalonen, A. Jokipii (eds). London: Palgrave Macmillan Cham, 2024. P. 307-332. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-031-66196-9_14

11. Shariq D., Romeo R.R., Gard A.M. Cognitive Resilience and Vulnerability to Socioeconomic Disadvantage: Predictors Across Individual, Family, School, and Neighborhood Contexts. *Developmental Science*. 2026. Vol. 29, iss. 1. e70105. DOI: <https://doi.org/10.1111/desc.70105>

12. Becla A. Information Society and Knowledge-based Economy – Development Level and the Main Barriers – some Remarks. *Economics & Sociology*. 2012. Vol. 5, iss. 1. P. 125-132.

13. Webster F. What information society? *The Information Society*. 1994. Vol. 10, iss. 1. P. 1-23. DOI: <https://doi.org/10.1080/01972243.1994.9960154>

14. Richardson J. The relentless revolution, a history of capitalism. *Foresight*. 2011. Vol. 13, iss. 4. P. 82-83. DOI: <https://doi.org/10.1108/14636681111153986>

15. Tiirmaa-Klaar H. Cyber Diplomacy and Writing the Rules of an Invisible Domain. *The Washington International Diplomatic Academy (WIDA)*. 2025. April 27. URL: <https://diplomaticacademy.us/2025/04/27/cyber-diplomacy/>